

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4102/2019
20.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Митар Крстић, адвокат из ..., против тужене Република Србија-Министарство одбране, Београд, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 956/2019 од 17.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 956/2019 од 17.09.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 956/2019 од 17.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 680/2018 од 05.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени на име накнаде штете исплати износ од 26.645,00 динара, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате, као и да му тужени накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован приговор тужене о стварној ненадлежности Основног суда у Нишу. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 6.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 956/2019 од 17.09.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 680 /2018 од 05.12.2018. године, у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде, која се не би могла

побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да плати тужиоцу износ на име новчане честитке за Нову годину, који представља разлику од плаћених до максимално предвиђених износа за исплату по овом основу.

Тужилац ревизијом указује на одлуку Апелационог суда у Новом Саду којом је другачије одлучено о истом правном питању, али судску праксу не чини једна одлука другостепеног суда, већ су то правноснажне одлуке по истим правним питањима које се јављају у примени права у истој или сличној чињеничној ситуацији, при чему је примена права условљена чињеницама утврђеним у поступку. Стога, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе.

Сходно изнетом, Врховни касациони налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној примени члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 26.02.2018. године, а вредност предмета спора побијаног дела пресуде је износ од 24.645,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (118,0377 динара за 1 евро), представља динарску противвредност 208,79 евра.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија туженог није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић